

SZENTMISÉK 2019. FEBRUÁR 4 – 10.

4. Hétfő: NINCS SZENTMISE
5. Kedd: NINCS SZENTMISE
6. Szerda: NINCS SZENTMISE
7. Csütörtök: NINCS SZENTMISE
8. Péntek: NINCS SZENTMISE
9. Szombat: 18⁰⁰
10. Vasárnap: 8⁰⁰ †Máriáért és a János család élő és †tagjaiért
10⁰⁰ Családi szentmise
12⁰⁰ †Papjainkért

-
4. Hétfő: 17⁰⁰ Feri bácsi és a kicsinyek
20⁰⁰ Férfikör
5. Kedd: 17⁰⁰
6. Szerda: Karizmatikus imaórák
7. Csütörtök: 18⁰⁰ Énekkar
8. Péntek: 16⁰⁰ Kisifi
19⁰⁰ Ifi
9. Szombat: Cserkészek; Szentjános bogár

Adományait köszönettel fogadjuk a Pátria TSZ folyószámlára:
Római Katolikus Egyházközség 65100084-11285940

Kedves Testvérek! Február 3-án lelkigyakorlatra megyek, és 9-én, szombaton érkezek haza. Szombaton este lesz szentmise azon a héten.

A plébánia nagykapuja be lesz hajtva, de kézzel ki lehet nyitni.
A bejárati kulcs, a szokásos helyen – senki ne vigye haza!

plébános

Templomi Hírlevél

GYÖMRŐI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG KIADVÁNYA
2230 Gyömrő Frangepán u. 32-34 Plébános telefonszáma:30/49-33-884

2019. 02. 03. ÉVKÖZI 4. VASÁRNAP 10. évfolyam 5. szám

Nem ti választottatok engem, én választottalak benneteket Jn15,16

Evangélium: Lk 4,21-30

Abban az időben:

Jézus beszélni kezdett a zsinagógában: „Ma beteljesedett az Írás, melyet az imént hallottatok.” Mindenki helyeselt neki, és csodálkozott a fönséges szavakon, amelyek ajkáról fakadtak. „De hát nem József fia ez?” – kérdezték. Ekkor így szólt hozzájuk: „Biztosan ezt a mondást szegezitek majd nekem: Orvos, gyógyítsd önmagadat! A nagy tetteket, amelyeket – mint hallottuk – Kafarnaumban végbevittél, tedd meg a hazádban is!” Majd így folytatta:

„Bizony mondom nektek, hogy egy próféta sem kedves a maga hazájában. Igazán mondom nektek, sok özvegy élt Izraelben Illés idejében, amikor az ég három évre és hat hónapra bezárult, úgyhogy nagy éhínség támadt az egész földön. De közülük egyikhez sem kapott Illés küldetést, csak a szidoni Száreptában élő özvegyasszonyhoz. Ugyanígy Elizeus próféta korában is sok leprás élt Izraelben, s egyikük sem tisztult meg, csak a szíriai Namán.”

Ezt hallva, a zsinagógában mind haragra gerjedtek. Felugrottak, kiűzték őt a városon kívülre, és fölvezették arra a hegyre, amelyen városuk épült, a szakadék szélére, hogy letaszítsák. De ő áthaladt közöttük, és eltávozott.

A GYÁSZRÓL 11. Segítők 1.

Már a súlyos betegség időszakában nagyon fontos szerepük lehet a kívülállóknak: szomszéd, barát, távolabbi rokon.

Óhatatlanul megváltozik a háztartás, a napi teendők sora, már a betegség alatt és tovább változik a halál után. Szállítás, bevásárlás, utaztatás, felügyelet, gondoskodás, stb. Ilyenkor ne okoskodjunk, és ne tolakodjunk elő ilyen kérdésekkel: "Él-e még?" Egyszerűen ajánljuk fel konkrét segítségünket: „Beviszlek autóval; hozd át a gyereket; mit hozzak a boltból?”

Nagyon fontos lenne a segítség a beteg gondozásában is, hogy a családtagok elmeheessenek kikapcsolódni. Még akkor is, ha a beteg zsörtölődik miatta – később ő lesz a legboldogabb – igaz ezt általában nem szokták kifejezni. Az életből nem szabad kiszakadni és ki kell engedni a „gőzt”. Óriási teher súlyos beteg mellett élni, segíteni kell! Ha egy súlyos beteg, magatehetetlen szülő, valamelyik gyerekénél van, aki gondozza és ápolja őt, akkor a többi testvérnek a legegyszerűbb, emberi kötelessége, hogy időnként egy-egy hétre átvállalja a gondoskodást. Ezzel tartozik szülőjének, testvérének, de leginkább saját emberségének.

A családtag haragudhat titokban: „Miért kellett az én káromra megbetegednie, meddig húzza még?” A segítőnek alkalmat kell adni arra, hogy ezt kifejezhesse. Soha ne kritikával, hanem mindig empátiával – bele érezve magunkat az ő helyzetébe – közeledjünk a hozzátartozókhoz. A lelki segítség ilyenkor ugyan olyan fontos lehet, mint a fizikai. A beteg sokszor nem ismeri fel az őt ápoló hozzátartozóját, hallucinálhat, összezavarodhatnak benne az idősíkok – mindez a végsőkéig megterhelheti környezetét. Merjünk ilyenkor rákérdezni a lényegre: Hogy bírod? Nem esel kétségbe? Nem csodálnám, ha kívánnád: „Bárcsak vége lenne már!” stb

Ahogy a gyógyíthatatlan beteg képtelen arra, hogy a halállal folyton-folyvást szembenézzen, ugyanúgy a hozzátartozók sem képesek erre. Ezért gazdaságosan kell beosztani az erőket. A kezdeti nagy lendületet lehetőleg fékezzük, a kimerülés közelében segítsünk konkrét, fizikai és lelki síkon.

A GYÁSZRÓL 12. Segítők 2.

Ha elveszítünk valakit, pláne, ha nem volt időnk felkészülni a halál tudomásulvételére, akkor sokkos állapot léphet fel, dühösek, mérgesek, kétségbeesettek vagyunk. Ezt a környezetnek figyelembe kell vennie. A gyászolóknak ilyenkor joguk van ehhez és szükséges is, hogy ezt kifejezésre juttathassák.

Sajnos, általában az a tapasztalat, hogy magukra hagyják a családtagokat, akik tehetetlenül és kétségbeesetten járkálnak a kórház folyosóin. Képtelenek szembenézni a brutális valósággal és ráadásul rengeteg feladatuk van.

Ha elviseljük dühüket, figyelmen kívül hagyva, hogy ránk, az elhunyt, a kórházra, vagy Istenre irányul, akkor segítségükre vagyunk abban, hogy nagy lépést tegyenek a bűnbánat nélküli belenyugvás felé. Az ilyenkor a legjobb, ha van egy külső stabil házaspár. A nő érezze át a gyászt, sírjon együtt, hallgassa meg és értse meg bármilyen képtelen vádakkal hozakodnak elő az elhunyt hozzátartozói; a férfi pedig gondoskodjon a tennivalókról és finoman irányítsa a gyászolókat a feladatok megoldása felé. Nem kell itt valamiféle rendkívüli „terápiára” gondolni. Legyenek mindnyájan önmaguk és bocsássák rendelkezésre magukat, különösebb okoskodás nélkül.

A képtelen kéréseket is tiszteletben kell tartani. Idővel le fog csitulni és el fog felejtődni. Ha figyelmeztetjük őket az esetleges abszurd elképzeléseikre és kategorikusan ellent mondunk nekik, felröva elképzeléseik abszurditását, csak még jobban megerősítjük torz terveikben.

Segítsék megszervezni a temetést, az utaztatást, a tort. Nagyon fontos az állandó és csendes jelenlét az első napokban.

Ha a gyászolók fantáziálnak az elhunytól: „Olyan mintha a szobában lenne” stb. nem kell figyelembe venni. Ilyenkor kár állandóan a valóság kegyetlenségére figyelmeztetni őket – ez még tetézheti a terheket.

A gyászolók mellett való állás a legegyszerűbb emberi cselekvés – lassan kihalódik az emberrel együtt, itt, a kereszténység utáni Európában, az új barbár-kor hajnalán.